

Sygn. akt I ACa 632/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Szczecinie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Dariusz Rystał
Sędziowie:	SSA Edyta Buczkowska-Żuk SSA Marta Sawicka (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Waclawik

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2016 roku na rozprawie w Szczecinie

sprawy z powództwa S. R.

przeciwko J. P. (1)

o pozbawienie tytułów wykonawczych wykonalności

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 30 kwietnia 2015 roku, sygn. akt I C 264/14

I zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1/ pozbawia w całości wykonalności w stosunku do powódki S. R. tytuł wykonawczy w postaci aktu notarialnego z dnia 16 listopada 2010 roku sporządzonego w Kancelarii Notarialnej notariusza E. K. (1) za numerem Repertorium A nr (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 21 czerwca 2011 roku w sprawie o sygn. akt I Co 740/11,

2/ oddala powództwo w pozostałej części,

3/ znosi wzajemnie między stronami koszty procesu,

II oddala apelację w pozostałej części,

III znosi wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA E. Buczkowska-Żuk SSA D. Rystał SSA M. Sawicka

UZASADNIENIE

Powódka S. P. wniosła pozew przeciwko J. P. (1), domagając pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 16 listopada 2010 roku (Rep. A numer (...)) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 21 czerwca 2011 roku w sprawie o sygnaturze akt I Co 740/11.

W piśmie z dnia 17 marca 2014 roku rozszerzyła powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 24 września 2012 roku (Rep. A numer (...)) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 25 lutego 2014 roku w sprawie o sygnaturze akt I Co 179/14.

Pozwany J. P. (1) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2015 r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 3.617 zł tytułem kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że S. P. i J. P. (1) byli małżeństwem. W listopadzie 2010 roku pozwany J. P. (1) rozstał się z powódką S. P., a następnie wniósł pozew o rozwód.

S. P. i J. P. (1) w dniu 16 listopada 2010 roku zawarli w formie aktu notarialnego umowę ustanawiającą rozdzielność majątkową.

W tym czasie głównym składnikiem majątku wspólnego S. P. i J. P. (1) był stanowiący odrębną nieruchomość lokal mieszkalny numer (...) położony w budynku przy ulicy (...) w Ś., o powierzchni użytkowej 76 m², z którym to lokalem był związany udział w częściach wspólnych budynku i urządzeniach służących do wspólnego użytku wszystkich właścicieli lokali wynoszący 46/100 części oraz udział wynoszący 50/100 części w prawie własności działki numer (...) o powierzchni 799 m², na której znajduje się budynek, dla której to nieruchomości lokalowej Sąd Rejonowy w Świnoujściu prowadził wówczas księgę wieczystą nr (...).

S. P. i J. P. (1) w drodze umowy z właścicielami lokalu numer (...) uzgodnili, że jako właściciele lokalu numer (...) będą uprawnieni do wyłącznego korzystania ze strychu położonego nad lokalem, który zaadaptowali na cele mieszkalne, bez podjęcia uprzednio wymaganych przez prawo budowlane czynności związanych z przebudową strychu.

Wartość rynkowa lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku przy ulicy (...) w Ś. wynosiła na dzień 16 listopada 2010 roku kwotę 403.300 zł. Wartość ta nie uwzględnia strychu.

W skład majątku S. P. i J. P. (1) wchodził także samochód osobowy marki C. (...), numer rejestracyjny (...), rok produkcji 2003 o wartości ok. 22.000 zł, a ponadto meble i urządzenia gospodarstwa domowego.

S. P. i J. P. (1) posiadali także zobowiązanie z tytułu umowy kredytu mieszkaniowego zawartego z Bankiem (...) S.A. w W., którego zabezpieczeniem była ustanawiana na lokalu mieszkalnym nr (...) położonym w budynku przy ulicy (...) w Ś. hipoteka kaucyjna do kwoty 258.065,10 zł. Kredyt ten był udzielony we frankach szwajcarskich i na dzień 16 listopada 2010 roku pozostała do spłaty równowartość około 200.000 zł.

S. P. i J. P. (1) w dniu 16 listopada 2010 roku zawarli w formie aktu notarialnego umowę o podział majątku wspólnego.

W umowie o podział majątku wspólnego z dnia 16 listopada 2010 roku S. P. J. P. (1) oświadczyli, że w skład ich majątku wspólnego wchodzi:

a/ stanowiący odrębną nieruchomość lokal mieszkalny nr (...) położony przy ulicy (...) w Ś., o powierzchni użytkowej 76 m², składający się z trzech pokoi, kuchni, korytarza i wc oraz 1/2 części budynku gospodarczego, objęty księgą wieczystą Kw nr (...), prowadzoną przez Wydział Ksiąg Wieczystych Sądu Rejonowego w Świnoujściu, z którym to lokalem jest związany udział w częściach wspólnych budynku wielolokalowego i urządzeniach, które służą do wspólnego użytku wszystkich właścicieli lokali wynoszący 46/100 części oraz udział wynoszący 50/100 części w prawie własności działki numer (...) o powierzchni 799 m², na której znajduje się budynek, objętych księgą wieczystą Kw nr (...),

b/ samochód osobowy marki C. (...), numer rejestracyjny (...), rok produkcji 2003.

Jednocześnie w akcie notarialnym wskazano, że z odpisu księgi wieczystej nr (...) z dnia 12 stycznia 2010 roku wynika między innymi, że w dziale IV wpisana jest na rzecz Banku (...) S.A. hipoteka kaucyjna do kwoty 258.065,10 zł.

S. P. i J. P. (1) oświadczyli także, że ich udziały w majątku wspólnym są równe i nie są obciążone żadnymi innymi ograniczonymi prawami rzeczowymi, zobowiązaniami ani roszczeniami osobistymi osób trzecich..

W § 3 umowy o podział majątku wspólnego z dnia 16 listopada 2010 roku S. P. i J. P. (1) oświadczyli, że dokonują podziału majątku wspólnego w ten sposób, że

a/ stanowiący odrębną nieruchomość lokal mieszkalny nr (...) położony przy ulicy (...) w Ś., wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej, objęty księgą wieczystą Kw nr (...), stanowiąc będzie wyłączną własność S. P.;

b/ samochód osobowy marki C. (...), numer rejestracyjny (...), rok produkcji 2003 stanowiąc będzie wyłączną własność J. P. (1).

S. P. i J. P. (1) oświadczyli, że powyższy podział majątku następuje za splatą na rzecz J. P. (1) kwoty 100.000 zł.

Ponadto powódka S. P. oświadczyła, że:

a/ zobowiązuje się dokonać splaty kwoty 100.000 zł na rzecz J. P. (1) w terminie sześciu miesięcy licząc od dnia zawarcia umowy;

b/ zobowiązuje się do spłacania kredytu, wynoszącego na dzień dzisiejszy wraz z oprocentowaniem 200.000 zł, zabezpieczonego hipoteką kaucyjną, wpisaną w dziale IV księgi wieczystej Kw nr (...)

i co do tych zobowiązań poddała się egzekucji z art. 777 § 1 pkt. 4 k.p.c.

S. P. i J. P. (1) oświadczyli także, że podział jest ostateczny i nie będą z tego tytułu wysuwać wobec siebie żadnych roszczeń i pretensji.

W umowie o podział majątku wspólnego z dnia 16 listopada 2010 roku S. P. i J. P. (1) określili wartość przedmiotów umowy na kwotę 270.000 zł, w tym wartość lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w Ś. z udziałem w nieruchomości wspólnej – 250.000 zł i wartość samochodu osobowego marki C. (...) – 22.000 zł.

S. P. i J. P. (1) odrębnie uzgodnili, że meble i urządzenia gospodarstwa domowego stanowiące wyposażenie lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ulicy (...) w Ś. staną się wyłączną własnością powódki S. P., co było formą rozliczenia za samochód marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który otrzymał w wyniku podziału majątku wspólnego otrzymał J. P. (1).

S. P. na początku 2011 roku podjęła kroki celem ustalenia wartości nabytego w drodze umowy z dnia 16 listopada 2010 r. lokalu mieszkalnego.

S. P. w piśmie z dnia 14 lutego 2011 roku została poinformowana przez (...), że cena nieruchomości w domu jednorodzinnym przy ulicy (...) wraz z udziałem w częściach wspólnych oraz we współwłasności działki gruntu, może

wynosić według jego oszacowania około 4.200 zł za metr kwadratowy, w piśmie z dnia 14 lutego 2011 roku P. R. prowadzący działalność pod nazwą (...), poinformował powódkę że przedmiotową nieruchomość można wycenić na kwotę 342.000 zł, a w piśmie z dnia 15 lutego 2011 roku powódka została poinformowana przez pośrednika obrotu nieruchomościami T. S., że średnie ceny transakcyjne za jeden metr kwadratowy powierzchni mieszkalnych o powierzchni około 76 m⁽²⁾ w tej lokalizacji kształtują się w przedziale 5500 zł – cena ofertowa, 4500 zł – cena transakcyjna.

S. P. w dniu 9 maja 2011 roku złożyła w formie pisemnej oświadczenie, że uchyła się od skutków prawnych wynikających z jej oświadczenia z dnia 16 listopada 2010 roku, złożonego w formie aktu notarialnego i zarejestrowanego pod nazwą Repertorium A nr (...) przed notariuszem E. K. (1), w zakresie, w jakim zobowiązała się do zapłaty kwoty 100.000 zł jako spłatę dla J. P. (1) do dnia 17 maja 2011 roku z tytułu spłaty udziału w majątku wspólnym oraz spłacania kredytu wynoszącego na dzień 16 listopada 2010 roku w kwocie 200.000 zł oraz oświadczenia, że podział dokonany tym aktem notarialnym jest ostateczny i nie będzie z tego tytułu wysuwać wobec J. P. (1) żadnych roszczeń i pretensji. Powódka S. P. oświadczyła, że oświadczenie to zostało złożone przez nią pod wpływem błędu wskutek podstępного wywołania u niej przez J. P. (1) mylnego wyobrażenia o istniejącym stanie rzeczy, czym skłonił ją do złożenia takiego oświadczenia.

Na wniosek J. P. (1) Sąd Rejonowy w Świnoujściu w dniu 21 czerwca 2011 roku wydał postanowienie w sprawie o sygn. akt I Co 740/11, którym nadano klauzulę wykonalności § 3 pkt a aktu notarialnego sporządzonego w dniu 16 listopada 2010 roku przed notariuszem E. K. (1) w Kancelarii Notarialnej w Ś. rep. A nr (...) co do obowiązku zapłaty kwoty 100.000 zł na rzecz J. P. (1) od dłużniczki S. P..

J. P. (1) na podstawie powyższego tytułu wykonawczego złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu J. C. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

W toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu J. C. pod sygnaturą akt Km 2738/11 w dniu 26 lipca 2012 roku została sporządzona wycena lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ulicy (...) w Ś., wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej przez biegłą E. R., która określiła wartość rynkową tego lokalu na kwotę 315.181 zł.

S. P. i J. P. (1) w dniu 24 września 2012 roku zawarli w formie aktu notarialnego umowę o zmianie umowy o podział majątku wspólnego, w ramach której oświadczyli, że dokonują zmiany § 3 umowy o podział majątku wspólnego z dnia 16 listopada 2010 roku, nadając mu brzmienie:

„ § 3.1 S. P. i J. P. (1) oświadczają, że dokonują podziału majątku wspólnego opisanego w § 1 tego aktu w ten sposób, że

a/ stanowiący odrębną nieruchomość lokal mieszkalny Nr (...) położony przy ulicy (...) w Ś., wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej, objęty księgą wieczystą Kw nr (...) (obecnie Kw Nr (...)), stanowić będzie własność S. P.;

b/ samochód osobowy marki C. (...), numer rejestracyjny (...), rok produkcji 2003 stanowić będzie własność J. P. (1).

2. S. P. i J. P. (1) oświadczają, że powyższy podział majątku wspólnego następuje za spłatą na rzecz J. P. (1) w kwocie 100.000 złotych.

S. P. oświadcza, że:

1/ zobowiązuje się dokonać spłaty kwoty 100.000 złotych na rzecz J. P. (1) w trzech ratach, płatnych w następujący sposób:

a/ pierwsza rata w kwocie 33.300 złotych w terminie do 31 grudnia 2012 roku;

b/ druga rata w kwocie 33.300 złotych w terminie do 31 grudnia 2013 roku;

c/ trzecia rata w kwocie 33.400 złotych w terminie do 31 grudnia 2014 roku;

wraz z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, a wszelkie wzajemne rozliczenia z tego tytułu (nadpłata lub niedopłata) zostaną dokonane w dniu spłaty ostatniej raty, tj. do dnia 31 grudnia 2014 roku;

2/ zobowiązuje się do spłacania kredytu, wynoszącego na 16 listopada 2010 roku, tj. na dzień zawarcia umowy o podział majątku wspólnego wraz oprocentowaniem wraz z oprocentowaniem 200.000 złotych, zabezpieczonego hipoteką kaucyjną, wpisaną w dziale IV księgi wieczystej Kw nr (...) (obecnie Kw Nr (...))

i co do tych zobowiązań poddała się egzekucji z art. 777 § 1 pkt. 4 k.p.c.

3. S. P. i J. P. (1) oświadczają, że podział majątku wspólnego jest ostateczny i nie będą z tego tytułu wysuwać wobec siebie żadnych roszczeń i pretensji.

4. S. P. i J. P. (1) oświadczają, że zobowiązują się wycofać w ciągu siedmiu dni roboczych, licząc od dnia podpisania niniejszego aktu, złożone u Komorników Sądowych przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu J. C. i R. J. wnioski egzekucyjne”.

S. P. i J. P. (1) nadto oświadczyli, że pozostałe postanowienia umowy z dnia 16 listopada 2010 roku o podział majątku wspólnego pozostają bez zmian.

Pozwany J. P. (1) w dniu 25 września 2012 roku złożył wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego prowadzonego z jego wniosku przeciwko S. P. przez Komornika J. C., które to postępowanie zostało umorzone postanowieniem z dnia 26 września 2012 roku.

W dniu 29 grudnia 2012 roku S. P. przekazała pozwanemu J. P. (1) kwotę 33.300 zł tytułem spłaty pierwszej raty wynikającej z podziału majątku wspólnego, ale nie spełniła pozostałej części świadczenia.

J. P. (1) w 2014 roku złożył do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu R. J. wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko S. P. na podstawie aktu notarialnego z dnia 16 listopada 2010 roku zawartego przed notariuszem E. K. (1) w Kancelarii Notarialnej w Ś. rep. A nr (...), opatrzonego w klauzulę wykonalności 21 czerwca 2011 roku celem wyegzekwowania kwoty 33.300 zł.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu R. J. w dniu 18 lutego 2014 roku w sprawie o sygnaturze Km 241/14 zawiadomił S. P., że na wniosek wierzyciela J. P. (1) wszczął przeciwko niej egzekucję na podstawie tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 16 listopada 2010 roku rep. A nr (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności dnia 21 czerwca 2011 roku celem wyegzekwowania kwoty 33.300 złotych.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 25 lutego 2014 roku w sprawie o sygn. akt I Co 179/14 nadano klauzulę wykonalności aktowi notarialnemu sporządzonemu w dniu 24 września 2012 roku przed notariuszem E. K. (1) w Kancelarii Notarialnej w Ś. rep. A nr (...) co do § 3 ust. 2 pkt. 1b obejmującego obowiązek zapłaty kwoty 33.300 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2014 roku przez dłużniczkę S. P. na rzecz wierzyciela J. P. (1).

J. P. (1) w dniu 27 lutego 2014 roku złożył u Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu R. J. powyższy tytuł wykonawczy.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu R. J. w dniu 5 marca 2014 roku w sprawie o sygnaturze Km 241/14 zawiadomił powódkę S. P., że na wniosek wierzyciela J. P. (1) wszczął egzekucję przeciwko S. P. na podstawie tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 24 września 2012 roku rep. A nr (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 25 lutego 2014 roku.

Sąd Okręgowy wskazał, iż podstawę prawną żądania pozwu stanowi art. 840 § 1 k.p.c. zastrzegając przy tym, że sąd bada zasadność powództwa o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wyłącznie w granicach zarzutów

określonych przez powoda, które powód powinien przytoczyć w pozwie, pod rygorem utraty prawa korzystania z nich w dalszym postępowaniu

Na wstępie Sąd Okręgowy zważył, iż w rozpoznawanej sprawie nie stanowiło przedmiotu sporu, że S. P. i J. P. (1) w dniu 16 listopada 2010 roku zawarli w formie aktu notarialnego umowę o podział majątku wspólnego. Bezsporne było także, że postanowieniem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 21 czerwca 2011 roku nadano klauzulę wykonalności § 3 pkt a ww. aktu notarialnego co do obowiązku zapłaty kwoty 100.000 zł na rzecz J. P. (1) od S. P., nadając mu tym samym przymiot tytułu wykonawczego.

Następnie w dniu 24 września 2012 roku powódka S. P. i pozwany J. P. (1) zawarli w formie aktu notarialnego umowę o zmianie umowy z dnia 16 listopada 2010 roku o podział majątku wspólnego w zakresie § 3 tejże umowy, na podstawie której powódka zobowiązała się dokonać spłaty kwoty 100.000 złotych na rzecz J. P. (1) w trzech ratach. Postanowieniem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 25 lutego 2014 roku w sprawie o sygn. akt I Co 179/14 nadano klauzulę wykonalności ww. aktowi notarialnemu. W tym zakresie opisany wyżej akt notarialny uzyskał przymiot tytułu wykonawczego.

W niniejszej sprawie strona powodowa żądanie pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 16 listopada 2010 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności opierała przede wszystkim na zarzucie, iż nie istnieje obowiązek stwierdzony powyższym tytułem egzekucyjnym, albowiem skutecznie uchyliła się od zawartego w umowie z dnia 16 listopada 2010 roku oświadczenia woli, co doprowadziło do nieważności powyższej czynności prawnej. Na tym samym zarzucie oparte jest żądanie pozbawienia wykonalności drugiego z tytułów wykonawczych, to jest aktu notarialnego z dnia 24 września 2012 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Powódka wskazywała bowiem, że jej oświadczenie woli zawarte w powyższym akcie notarialnym nie mogło doprowadzić do powstania zobowiązania, albowiem nie jest możliwa zmiana umowy, która przestała istnieć. W ocenie Sądu Okręgowego powyższe zarzuty mieszczą się w granicach dyspozycji przepisu art. 840 § 1 pkt. 1 k.p.c., albowiem powódka kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułami egzekucyjnymi niebędącymi orzeczeniami sądowymi. Dodatkowo strona powodowa w zakresie tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 16 listopada 2010 roku podniosła zarzut, że zaistniały okoliczności powodujące, że zobowiązanie nie może być egzekwowane, gdyż na skutek zmiany umowy z dnia 16 listopada 2010 roku doszło do rozłożenia należności na raty, a ponadto zobowiązanie częściowo wygasło w następstwie spełnienia przez powódkę świadczenia w wysokości 33.300 zł, a więc istnieją podstawy pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego na podstawie w art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy wziął pod uwagę, że ponowny wniosek o wszczęcie egzekucji przeciwko powódce do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu - R. J. objął wyłącznie należność z tytułu drugiej raty przewidzianej w umowie z dnia 24 września 2012 roku wynoszącej 33.300 zł, przy czym ostatecznie jako podstawę prowadzenia egzekucji wskazał nowy tytuł wykonawczy w postaci aktu notarialnego z dnia 24 września 2012 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 25 lutego 2014 roku co do § 3 ust. 2 pkt 1b obejmującego obowiązek zapłaty kwoty 33.300 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2014 roku. Tym samym pozwany jako wierzyciel w ramach prowadzonej egzekucji uwzględnił zmianę umowy o podziale majątku wspólnego z dnia 16 listopada 2010 roku wynikającą z aktu notarialnego z dnia 24 września 2012 roku polegającą na rozłożeniu należności na raty, a także fakt zapłaty przez powódkę pierwszej raty spłaty wynoszącej 33.300 zł, gdyż ograniczył prowadzenie egzekucji wyłącznie do należności z tytułu drugiej raty spłaty i to ostatecznie w oparciu o nowy tytuł wykonawczy w postaci aktu notarialnego z dnia 24 września 2012 roku. To oznacza, że powódka ma w istocie interes prawny wyłącznie w domaganiu się pozbawienia wykonalności tego właśnie tytułu wykonawczego, natomiast nie ma interesu prawnego w żądaniu pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego w postaci aktu notarialnego z dnia 16 listopada 2010 roku. Gdyby jednak taki interes przyjąć, to pozbawienie wykonalności tego tytułu wykonawczego mogłoby nastąpić tylko z uwagi na fakt częściowej spłaty prowadzący do wygaśnięcia zobowiązania powódki w zakresie kwoty 33.300 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego na uwzględnienie nie zasługiwał główny zarzut powódki dotyczący nieistnienia zobowiązania powódki wynikającego z obu tytułów wykonawczych objętych żądaniem pozwu.

Sąd wziął pod uwagę, że powódka podniosła w stosunku do powyższej umowy zarzut, że przy składaniu oświadczenia woli działała pod wpływem błędu co do wartości składników majątku wspólnego, przy czym w błąd ten została podstępnie wprowadzona przez pozwanego.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał, że bezsporne jest, iż powódka S. P. w dniu 9 maja 2011 roku złożyła w formie pisemnej oświadczenie skierowane do pozwanego, że uchyła się od skutków prawnych wynikających z jej oświadczenia z dnia 16 listopada 2010 roku, w zakresie, w jakim zobowiązała się do zapłaty kwoty 100.000 zł oraz spłacania kredytu wynoszącego na dzień 16 listopada 2010 roku w kwocie 200.000 zł, powołując się na to, że oświadczenie to zostało złożone przez nią pod wpływem błędu. Oświadczenie to odpowiadało wymogom formalnym przewidzianym w art. 88 § 1 k.c. i zostało niewątpliwie złożone w terminie określonym w art. 88 § 2 k.c. Rozważenia jednak wymagało, czy zostały spełnione przesłanki warunkujące skuteczne uchylenie się od skutków oświadczenia woli złożonego pod wpływem błędu zgodnie z art. 84 k.c., ewentualnie z art. 86 k.c.

Sąd Okręgowy podkreślił, że błąd odnosi się do treści czynności prawnej, gdy jest z nią ściśle powiązany, to znaczy dotyczy któregośkolwiek chociażby elementu składającego się na jej treść.

W badanej sprawie z twierdzeń powódki wynikało, że jej ewentualny błąd (lub podstępne wprowadzenie w błąd) dotyczył ustalenia wartości składników majątku wspólnego objętych podziałem, zwłaszcza lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ulicy (...) w Ś., a także wysokości długu z tytułu kredytu hipotecznego. Sąd I instancji przyjął, iż niezgodne z prawdą wyobrażenie o wartości majątku wspólnego mieści się w pojęciu błędu co do treści czynności prawnej w rozumieniu art. 84 § 1 k.c.

Sąd I instancji zważył, że dalej idące wymagania dotyczące błędu jako wady oświadczenia woli zawartego w umowie o dział spadku wprowadza art. 1045 k.c., który ma odpowiednie zastosowanie do umowy o podział majątku wspólnego. Przepis ten nie wprowadza odmiennych, niż wynika to z powyższych przepisów części ogólnej skutków złożenia oświadczenia woli pod wpływem błędu, a jedynie modyfikację w rozumieniu błędu, w ten sposób, że musi on dotyczyć stanu faktycznego, który strony uważały za niewątpliwy. Ponadto na podstawie art. 84 § 2 k.c., błąd powinien być błędem subiektywnie i obiektywnie istotnym. Art. 1045 k.c. nie będzie miał zastosowania przy błędzie wywołanym podstępnie. Przy podstępie możliwość uchylenia się od skutków prawnych umowy o dział spadku należy oceniać w płaszczyźnie art. 86 k.c. Podstęp jest błędem, w rozumieniu powołanego już powyżej art. 84 k.c., z tymi różnicami, że szczególnie jest sposób wywołania tego błędu, a nadto ułatwione jest uchylenie się od skutków prawnych tego rodzaju błędu.

W niniejszej sprawie - stosownie do dyspozycji art. 6 k.c. - to na powódce spoczywał ciężar dowodu, że złożyła oświadczenie woli znajdując się pod wpływem błędu co do treści czynności prawnej. Powódka powinna wykazać także, że błąd ten dotyczył stanu faktycznego, które obie strony umowy o podział majątku wspólnego uznawały za niewątpliwy ewentualnie, że pozwany podstępnie wywołał u powódki ten błąd. Powódka nie sprostала jednak obowiązkowi dowodowemu.

W skład majątku wspólnego stron w dacie zawarcia umowy z dnia 26 listopada 2010 roku wchodziły wskazane w treści powyższej czynności prawnej przedmioty majątkowe, to jest stanowiący odrębną nieruchomość lokal mieszkalny nr (...) położony przy ulicy (...) w Ś. oraz samochód osobowy marki C. (...). Wartości samochodu nie miała wpływu na ustalenie wysokości spłaty należnej pozwanemu. Decydujące znaczenie strony przypisywały podziałowi majątku wspólnego w części dotyczącej lokalu mieszkalnego. Z przesłuchania powódki wynika, że miała ona pełną świadomość wysokości zaciągniętego kredytu, waluty, w jakim został on udzielony i warunków jego spłaty, w tym także wysokości zadłużenia z tego tytułu w dniu zawarcia umowy o podział majątku wspólnego.

Zasadniczy spór dotyczy natomiast ówczesnego stanu świadomości stron co do wartości lokalu mieszkalnego podlegającego podziałowi. Z treści umowy o podział majątku wspólnego wynika, że strony wartość rynkową tego prawa majątkowego określiły na kwotę 250.000 zł. W ocenie Sądu I instancji przy analizie tego postanowienia umownego należy brać pod uwagę, że w tym samym akcie notarialnym strony podały, że nieruchomość lokalowa jest

obciążona hipoteką przymusową na rzecz Banku (...) S.A. w W. do kwoty 258.065,10 zł na zabezpieczenie rat kredytu mieszkaniowego, odsetek za opóźnienie lub zwłokę i kosztów postępowania egzekucyjnego, zaś aktualna wartość zadłużenia z tego tytułu wraz z oprocentowaniem wynosi 200.000 zł. Po uwzględnieniu obciążenia hipotecznego Sąd Okręgowy założył, że strony umowy z dnia 16 listopada 2010 roku przyjęły dla potrzeb powyższej czynności prawnej, że wartość rynkowa lokalu mieszkalnego wynosi w istocie 450.000 zł.

Sąd Okręgowy ustalając rzeczywistą wartość powyższej nieruchomości oparł się na dowodzie z opinii biegłego W. S., którą uznał za pełni przekonywającą, wskazując szczegółowo podstawy swojej oceny tego dowodu.

Z opinii biegłego wynika, że wartość rynkowa lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w budynku przy ulicy (...) w Ś. wynosiła na dzień 16 listopada 2010 roku kwotę 403.300 zł. Sąd wziął pod uwagę, że jest to wartość wyższa niż ustalona w procesie szacowania nieruchomości w ramach postępowania egzekucyjnego oraz wynikająca z informacji przekazanych powódce przez biura nieruchomości, jednak nie może to dyskwalifikować tej opinii w kontekście pozostałych zaferowanych przez strony dowodów.

Sąd wziął pod uwagę, że wartość ustalona przez biegłego odbiegała od wartości przyjętej w akcie notarialnym z dnia 16 listopada 2010 roku, jednak nie była to istotna różnica, która mogłaby wpływać na ocenę stanu świadomości stron.

Sąd Okręgowy uwzględnił, że według powódki - zawierając umowę sprzedaży była ona przekonana, iż ta nieruchomość w istocie jest warta około 600.000 zł, gdyż taką kwotę podał jej pozwany, czemu jednak sam pozwany zaprzeczył. Oceniając powyższe twierdzenia powódki i pozwanego Sąd Okręgowy wziął pod uwagę, że doświadczenie życiowe wskazuje, że przed zawarciem umowy o podział majątku wspólnego obie strony musiały czynić uzgodnienia co do wartości składników majątku wspólnego, gdyż to wpływa na sposób podziału tego majątku, jednak brak jest podstaw do uznania, że powódka w tym zakresie pozostawała pod wpływem błędnych informacji podanych przez pozwanego. Z punktu widzenia zasad logiki i doświadczenia życiowego nie można dać wiary twierdzeniom powódki, że nie analizowała propozycji pozwanego co do podziału majątku wspólnego i bezkrytycznie mu ufała w sprawach majątkowych. Powódka z uwagi na posiadane wykształcenie była w stanie poddać propozycje pozwanego krytycznej ocenie i ta analiza doprowadziła ją do wniosku, że oferta pozwanego stanowi korzystne dla niej rozwiązanie. Brak jest podstaw do uznania, że pozwany wiedział, że rzeczywista wartość lokalu mieszkalnego położonego przy ulicy (...) w Ś. jest znacznie niższa niż przyjęta przez strony i świadomie w tym zakresie doprowadził do powstania u powódki błędnego przekonania. W konsekwencji nie można przypisać mu podstępного działania w rozumieniu art. 86 k.c. Co więcej, nie sposób mu nawet przypisać niezawinione wywołanie u powódki błędu w tym zakresie. W tym stanie rzeczy, nawet przyjęcie, że powódka znajdowała się pod wpływem błędu co do wartości majątku wspólnego, nie uzasadniałoby uchylenia się od skutków prawnych złożonego przez nią oświadczenia woli.

Niezależnie od tego Sąd Okręgowy zauważył, że po złożeniu powyższego oświadczenia S. P. i J. P. (1) w dniu 24 września 2012 roku zawarli w formie aktu notarialnego umowę o zmianie umowy o podział majątku wspólnego. Powódka S. P. i pozwany J. P. (1) w ramach powyższej czynności prawnej oświadczyli, że dokonują zmiany § 3 umowy o podział majątku wspólnego z dnia 16 listopada 2010 roku polegającej na rozłożeniu kwoty 100.000 zł tytułem spłaty na trzy roczne raty płatne wraz odsetkami ustawowymi w razie opóźnienia w płatności danej raty, przy jednoczesnym pozostawieniu pozostałych postanowień umowy o podziale majątku wspólnego bez zmian. Dodatkowo strony umowy zobowiązały się do cofnięcia wniosków egzekucyjnych.

W ocenie Sądu Okręgowego umowa z dnia 24 września 2012 roku stanowiła odrębną czynność prawną w stosunku do umowy z dnia 16 listopada 2010 roku. Gdyby nawet założyć, że powódka zawierając umowę z dnia 16 listopada 2012 roku działała pod wpływem błędu co do treści powyższej czynności prawnej, uzasadniającego uchylenie się przez nią od skutków tego oświadczenia woli, to jednak poprzez zawarcie umowy z dnia 24 września 2012 roku doszłoby do konwalidacji oświadczenia woli powódki dotyczącego podziału majątku wspólnego. Wprawdzie nie jest dopuszczalna zmiana umowy, która jest dotknięta nieważnością, gdyż taka nieważna czynność prawna nie wywołuje skutków prawnych, jednak możliwe jest ponowne dokonanie tej samej czynności prawnej. W badanej sprawie z treści umowy z dnia 24 września 2012 roku wynika, że strony zawierając powyższą umowę dokonali zmiany § 3 umowy o

podział majątku wspólnego z dnia 16 listopada 2010 roku, nadając mu nowe brzmienie, a jednocześnie postanowili, że pozostałe postanowienia umowy z dnia 16 listopada 2010 roku o podział majątku wspólnego pozostają bez zmian. To oznacza, że powódka - mając świadomość, że uprzednio złożyła oświadczenia o uchyleniu się od skutków prawnych umowy z dnia 16 listopada 2010 roku - sama uznała, że wiąże ją powyższa umowa o podziale majątku wspólnego ze zmianami wynikającymi z umowy z dnia 24 września 2012 roku. Podkreślenia jednocześnie wymaga, że powódka nigdy nie uchyliła się od skutków swego oświadczenia zawartego w umowie z dnia 24 września 2012 roku. Jest zresztą znamienne, że powódka przystąpiła do wykonywania postanowień tej umowy.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

Od powyższego orzeczenia apelację wywiodła powódka, zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku w całości, poprzez pozbawienie wykonalności obu tytułów wykonawczych oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania w pierwszej instancji wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych, ewentualnie o:
- 2) uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, a nadto o:
- 3) zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania odwoławczego, wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Zaskarżonemu rozstrzygnięciu apelująca zarzuciła:

- 1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wyrażający się w przyjęciu, że strony zawierając umowę o podział majątku wspólnego przyjęły dla potrzeb powyższej czynności, iż wartość rynkowa lokalu mieszkalnego wynosi 450.000 zł, jako suma wysokości zobowiązania z tytułu kredytu mieszkaniowego (200.000 zł) i podanej w akcie notarialnym wartości lokalu (250.000 zł), podczas gdy nie pozwalają na takie przyjęcie wiedza i doświadczenie życiowe, nadto z materiału dowodowego wynika wniosek odmienny, a mianowicie że strony uznały, iż wartość lokalu to około od 500.000 zł do 600.000 zł;
- 2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wyrażający się w pominięciu motywacji, którą kierowały się strony dokonując podziału majątku w 16 listopada 2010 r., a mianowicie, że zamiarem stron było dokonać takiego podziału majątku by powódka po sprzedaży lokalu mieszkalnego, ze środków uzyskanych ze sprzedaży mogła spłacić kredyt, spłacić pozwanego i nabyć mniejsze, co najmniej trzypokojowe, mieszkanie dla siebie i córek, pomimo, że motywacja ta wynika z materiału dowodowego i jest istotna dla rozstrzygnięcia;
- 3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wyrażający się w pominięciu motywacji, którą kierowały się strony określając wartość lokalu mieszkalnego w akcie notarialnym z dnia 16 listopada 2010 r. na kwotę 250.000 zł i przyjęciu, że strony podając tę wartość miały na celu rzeczywiste określenie wartości, a nie jak zgodnie podały - chciały zminimalizować koszty notarialne;
- 4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wyrażający się w przyjęciu, że pozwany nie mógł wprowadzić powódki w błąd co do wartości lokalu, ani błędu tego z łatwością zauważyć, przy jednoczesnym przyjęciu, że pozwany uważał, iż wartość lokalu to ponad 500.000 zł oraz strony miały dostateczne rozeznanie w sytuacji i mogły oraz powinny zdawać sobie sprawę z rzeczywistej wartości lokalu;
- 5) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wyrażający się w przyjęciu, że wartość lokalu mieszkalnego, będącego głównym składnikiem majątku wspólnego, na dzień 16 listopada 2010 r. wynosiła 403.300 zł, podczas gdy z należycie ocenionego materiału dowodowego wynika, że wartość ta nie przekraczała 320.000 zł;
- 6) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wyrażający się w przyjęciu, że powódka w dniu 29 grudnia 2012 r. zapłaciła pozwanemu kwotę 33.300 zł, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że

pozwany wystawił powódce pokwitowanie o spłacie, bowiem sam był winny powódce kwotę 33.300 zł z tytułu kosztów utrzymania rodziny, których nie płacił w pełnej wysokości, pomimo iż fakt ten wynika z materiału dowodowego i jest istotny dla rozstrzygnięcia;

7) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wyrażający się w przyjęciu, że umowa z dnia 24 września 2012 r. stanowiła odrębną czynność prawną w stosunku do umowy z dnia 16 listopada 2010 r., podczas gdy treść obu aktów notarialnych wskazuje, że umowa z dnia 24 września 2012 r. stanowiła aneks do umowy z dnia 16 listopada 2010 r. i miała ją modyfikować i to tylko w zakresie rozłożenia na raty spłaty 100.000 zł;

8) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wyrażający się w przyjęciu, że umowa z dnia 24 września 2012 r. doprowadziła do konwalidacji oświadczenia powódki z dnia 16 listopada 2010 r. podczas gdy analiza treści aktu notarialnego z dnia 24 września 2012 r. oraz analiza zeznań stron wskazuje, że zamiarem stron była zmiana treści umowy z dnia 16 listopada 2010 r., poprzez rozłożenie świadczenia w kwocie 100.000 zł na raty, a nie zawarcie nowej umowy o podział majątku wspólnego;

9) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wyrażający się w pominięciu motywacji którą kierowała się powódka zawierając aneks z dnia 24 września 2012 r., a mianowicie, że powódka działała w sytuacji przymusowej, bowiem groziła jej sprzedaż w drodze licytacji komorniczej lokalu mieszkalnego, który stanowił jedyny dom dla niej i dwóch jej córek, pomimo że motywacja ta wynika z materiału dowodowego i jest istotna dla rozstrzygnięcia;

10) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia wyrażający się w przyjęciu, że pozwany jako wierzyciel w ramach prowadzonej egzekucji uwzględnił zmianę umowy o podziale majątku wspólnego z dnia 16 listopada 2010 roku, wynikającą z aktu notarialnego z dnia 24 września 2012 roku polegającą na rozłożeniu należności na raty, a także fakt zapłaty przez powódkę pierwszej raty spłaty wynoszącej 33.300 zł, gdyż ograniczył prowadzenie egzekucji wyłącznie do należności z tytułu drugiej raty spłaty i to ostatecznie w oparciu o nowy tytuł wykonawczy w postaci aktu notarialnego z dnia 24 września 2012 roku rep. A nr (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 25 lutego 2014 roku, podczas gdy pozwany nie wskazał dlaczego w postępowaniu egzekucyjnym żądał wyegzekwowania tylko kwoty 33.300 zł;

11) naruszenie prawa materialnego w postaci art. 840 §1 pkt 2 k.p.c. poprzez błędną jego interpretację i niewłaściwe zastosowanie, wyrażające się w przyjęciu, że powódka nie ma interesu prawnego do żądania pozbawienia wykonalności tytułu egzekucyjnego w postaci aktu notarialnego z dnia 16.11.2010 r. (rep. A Nr (...)) zaopatrzonego klauzulę wykonalności dnia 21.06.2011 r. nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 21.06.2011 r. w sprawie o sygn. akt I Co 740/11, podczas gdy egzekucja z tego tytułu wykonawczego toczy się, zaś treść wniosku egzekucyjnego to jest ograniczenie żądania do żądania wyegzekwowania tylko kwoty 33.300 zł nie ma wpływu na ten interes prawny, zaś prawidłowa interpretacja przepisu prowadzi do wniosków odmiennych;

12) naruszenie prawa materialnego w postaci art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez błędną jego interpretację i niewłaściwe zastosowanie, wyrażające się w przyjęciu, że fakt zmiany treści aktu notarialnego stanowiącego tytuł wykonawczy, która miała miejsce po nadaniu temu aktowi notarialnemu klauzuli wykonalności, nie jest wystarczającą podstawą do żądania pozbawienia wykonalności tego tytułu wykonawczego, podczas kiedy prawidłowa interpretacja przepisu prowadzi do wniosków odmiennych;

13) naruszenie prawa materialnego w postaci art. 1045 k.c. w zw. z art. 46 k.r.o. poprzez błędną jego interpretację i niewłaściwe zastosowanie, wyrażające się w przyjęciu, że nie zachodzą przesłanki dla uznania, iż powódka skutecznie uchyliła się od skutków oświadczenia woli - zawarcia umowy w dniu 16 listopada 2010 r., przy jednoczesnym przyjęciu, że obie strony umowy trwały w przeświadczeniu, że wartość lokalu mieszkalnego wynosi 600.000 zł;

14) naruszenie prawa materialnego w postaci art. 65 § 1 k.c. poprzez błędną jego interpretację i niewłaściwe zastosowanie, wyrażające się w przyjęciu, że aktem notarialnym z dnia 24 września 2012 r. strony zawarły nową umowę o podział majątku wspólnego, podczas gdy z treści tego aktu oraz z okoliczności wynika, że akt notarialny z dnia 24

września 2012 r. nie stanowił nowej umowy, a jego celem była zmiana umowy z dnia 16 listopada 2010 r. w zakresie rozłożenia na raty spłaty;

15) naruszenie przepisów postępowania, w postaci art. 207 § 6 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, które miało wpływ na treść orzeczenia, wyrażające się w uwzględnieniu twierdzeń pozwanego odnośnie jego stanu świadomości co do wartości składników majątku, twierdzeń pozwanego odnośnie przebiegu negocjacji i tego co mówił powódce w ich toku oraz jak ustalił wysokość należnej mu spłaty, twierdzeń odnośnie przebiegu egzekucji, twierdzeń odnośnie zawarcia odrębnej, ustnej umowy co do podziału wyposażenia mieszkania i wartości samochodu C. (...), twierdzeń pozwanego co do okoliczności zawarcia aktu notarialnego z dnia 24 września 2012 r., pomimo, że nie zostały one zgłoszone w odpowiedzi na pozew, a pozwany nie wykazał żadnej z okoliczności wskazanych w art. 207 § 6 k.p.c.

16) naruszenie przepisów postępowania, w postaci art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w postaci:

a) zeznań powódki,

b) zeznań powoda,

c) zeznań świadka A. P.,

d) zeznań świadka E. K. (2),

- wyrażające się w przyjęciu, że z zeznań tych nie wynika, by powódka pozostawała w mylnym przekonaniu co do treści czynności prawnej, podczas gdy należała ocena tych zeznań musi prowadzić do wniosku, że powódka pozostawała w błędzie co do wartości lokalu mieszkalnego, a zatem co do treści czynności prawnej;

17) naruszenie przepisów postępowania, w postaci art. 233 §1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w postaci:

a) zeznań powódki,

b) zeznań powoda,

- wyrażające się w:

- pominięciu zgodnych w tym zakresie zeznań stron, w których obie strony przyznały, że oceniały wartość mieszkania na 600.000 zł, zaś do aktu notarialnego podały wartość 250.000 zł, bowiem chciały zminimalizować koszty notarialne;
- bezpodstawnemu daniu wiary zeznaniom pozwanego, przy jednoczesnej odmowie wiarygodności zeznaniom powódki, w zakresie w jakim powódka twierdzi, że pozwany powoływał się na kwotę 600.000 zł jako wartość mieszkania;

18) naruszenie przepisów postępowania, w postaci art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w postaci zeznań powódki, w zakresie w ja twierdzi, że ufała pozwanemu w zakresie przedstawionej przez niego propozycji podziału majątku i jej nie weryfikowała, to jest przyjęcie, że te twierdzenia powódki nie zasługują na wiarę, podczas gdy powódka wyjaśniła motywy swojej ufności mianowicie z zachowania pozwanego wynikało, że pozwany chce zabezpieczyć potrzeby mieszkaniowe żony i córek, niejako w ramach zadośćuczynienia porzucenie rodziny, której był jedynym żywicielem;

19) naruszenie przepisów postępowania, w postaci art. 233 §1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w postaci:

a) zeznań świadka A. P.,

b) zeznań świadka E. K. (2),

- wyrażające się w odmowie dania wiary zeznaniom tych świadków zakresie ich wiedzy na temat stanu świadomości powódki, odnośnie wartości lokalu, powołując się na posiadanie tej wiedzy od powódki, pomimo, świadkowie ci, jako osoby najbliższe dla stron brały udział i doradzały stronom w toku negocjacji przed zawarciem umowy z dnia 16 listopada 2010 r., a zatem stan wiedzy stron jest świadkom tym dokładnie znany;

20) naruszenie przepisów postępowania, w postaci art. 233 §1 k.p.c. poprzez przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodu w postaci opinii biegłego W. S., którą Sąd uznał za w pełni przekonującą, podczas gdy z pozostałego materiału dowodowego, a także z załączonej do niniejszej apelacji opinii biegłego wynika, że lokal mieszkalny przedstawiał wartość zdecydowanie niższą niż oszacował to biegły.

W uzasadnieniu powódka uszczegółowiła zarzuty apelacyjne.

W odpowiedzi na apelację pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów sądowych, wskazując na prawidłowość rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja okazała się zasadna w części.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji, a także wywiedzione w oparciu o te ustalenia wnioski prawne, które zostały odniesione do właściwie zastosowanych przepisów i czyni je integralną częścią swojego uzasadnienia. Wbrew zarzutom skarżącego Sąd I instancji nie dopuścił się uchybień przy ustalaniu stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia, jak również nie naruszył przepisów prawa materialnego znajdujących zastosowanie w sprawie. Sąd Okręgowy szeroko i trafnie omówił zastosowane przepisy i Sąd Apelacyjny nie widzi potrzeby powtarzania tych rozważań, w pełni je akceptując.

Sąd Apelacyjny dostrzegł jednak potrzebę uzupełnienia stanu faktycznego i w tym zakresie przeprowadził postępowanie dowodowe.

Sąd Apelacyjny ustalił, iż postanowieniem z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie I Co 740/11 Sąd Rejonowy w Świnoujściu nadał klauzulę wykonalności § 3 pkt a aktu notarialnego sporządzonego w dniu 16 listopada 2010 r. przed notariuszem E. K. (1) w Kancelarii Notarialnej w Ś. Rep. A nr (...), co do obowiązku zapłaty kwoty 100.000 zł.

Postanowieniem z dnia 25 lutego 2014 r. w sprawie I Co 179/14 Sąd Rejonowy w Świnoujściu nadał klauzulę aktowi notarialnemu sporządzonemu w dniu 24 września 2012 r. przed notariuszem E. K. (1) w Kancelarii Notarialnej w Ś., Rep. A nr (...), co do § 3 ust. 2 pkt 1b obejmującego obowiązek zapłaty kwoty 33.300 zł wraz z ustawowymi od dnia 1 stycznia 2014 r. przez dłużniczkę S. P. na rzecz wierzyciela J. P. (1).

Postanowieniem z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie I Co 12/15 Sąd Rejonowy w Świnoujściu nadał klauzulę wykonalności § 3 ust. 2 pkt 1 lit. c aktu notarialnego, Rep. A nr (...), stanowiącego umowę z dnia 16 listopada 2010 r. o podział majątku wspólnego, w brzmieniu wynikającym ze zmiany w § 2 aktu notarialnego z dnia 24 września 2012 r., sporządzonemu przed notariuszem E. K. (1) w Kancelarii Notarialnej w Ś., Rep. A nr (...), obejmującego obowiązek zapłaty kwoty 33.400 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty – przez dłużniczkę S. P. na rzecz wierzyciela J. P. (1).

Dowód: postanowienie z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie I Co 740/11, postanowienie z dnia 25 lutego 2014 r. w sprawie I Co 179/14, postanowienie z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie I Co 12/15 – k. 2 w aktach egzekucyjnych Km 241/14 (tom I).

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu R. J. prowadził egzekucję w sprawie Km 241/14 na podstawie aktu notarialnego sporządzonego w dniu 16 listopada 2010 r., Rep. A nr (...) opatrzonego klauzulą

klauzuli wykonalności na podstawie postanowienia z dnia 21 czerwca 2011 r. oraz na podstawie aktu notarialnego sporządzonego w dniu 24 września 2012 r., Rep. A nr (...) opatrzonego klauzulą wykonalności na podstawie postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności z dnia 25 lutego 2014 r.

Dowód: zawiadomienia o wszczęciu egzekucji z dnia 18 lutego 2014 r, i 5 marca 2014 r. – k. 5 i 45 akt Km 241/14 (tom I).

Postanowieniem z dnia 5 marca 2014 r. w sprawie Km 241/14 Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu R. J. oddalił wniosek dłużnika S. P. o wstrzymanie się z czynnościami w związku ze sporządzeniem nowego aktu notarialnego regulującego między stronami spłatę zadłużenia, wskazując że nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym.

Dowód: postanowienie z dnia 5 marca 2014 r. – k. 43 akt Km 241/14 (tom I).

Pismem z dnia 8 sierpnia 2014 r. Komornik Sądzie Rejonowym w Świnoujściu R. J. poinformował S. P., że prowadzi postępowanie egzekucyjne na podstawie aktu notarialnego sporządzonego w dniu 24 września 2012 r., Rep. A nr (...) opatrzonego klauzulą wykonalności na podstawie postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności z dnia 25 lutego 2014 r., natomiast postępowanie egzekucyjne prowadzone na podstawie aktu notarialnego sporządzonego w dniu 16 listopada 2010 r., Rep. A nr (...) opatrzonego klauzulą klauzuli wykonalności na podstawie postanowienia z dnia 21 czerwca 2011 r. zostało zawieszona do czasu zakończenia postępowania w niniejszej sprawie.

Dowód: pismo z dnia 8 sierpnia 2014 r. – k. 107 w aktach Km 241/14 (tom I).

W dniu 23 czerwca 2015 r. Komornik przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu R. J. dokonał opisu i oszacowania nieruchomości stanowiącej lokal mieszkalny o powierzchni użytkowej 76 m2, położonej w budynku wielorodzinnym wraz z przynależnym udziałem 46/100 w częściach wspólnych budynku i 50/100 w działce gruntu objętych księgą wieczystą KW (...), dla której Sąd Rejonowy Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą o numerze KW (...). Wartość nieruchomości została oszacowana na kwotę 283.700 zł. Kwota ta wynika z operatu szacunkowego rzeczoznawcy majątkowego K. B..

Dowód: protokół opisu i oszacowania – k. 147-149 w aktach Km 241/14 (tom I) oraz operat szacunkowy stanowiący załącznik do akt Km 241/14 (tom I).

Pismem z dnia 10 lutego 2015 r. Komornik przy Sądzie Rejonowym w Świnoujściu R. J. zawiadomił S. P. o rozszerzeniu postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego aktu notarialnego sporządzonego w dniu 24 września 2012 r., Rep. A nr (...) opatrzonego klauzulą wykonalności na podstawie postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności z dnia 20 marca 2015 r., sygn. akt I Co 12/15.

Dowód: zawiadomienie z dnia 10 lipca 2015 r. – k. 156 w aktach Km 241/14 (tom I).

W dniu 10 lipca 2015 r. Komornik zajął wierzytelności S. P. należne jej od Naczelnika Urzędu Skarbowego w Ś. i z rachunku bankowego w Banku (...) S.A. Podstawę egzekucji stanowiły tytuły wykonawcze w postaci aktu notarialnego sporządzonego w dniu 16 listopada 2010 r., Rep. A nr (...), opatrzonego klauzulą wykonalności na podstawie postanowienia z dnia 21 czerwca 2011 r., aktu notarialnego sporządzonego w dniu 24 września 2012 r., Rep. A nr (...) opatrzonego klauzulą wykonalności na podstawie postanowienia z dnia 25 lutego 2014 r. oraz aktu notarialnego sporządzonego w dniu 24 września 2012 r., Rep. A nr (...) opatrzonego klauzulą wykonalności na podstawie postanowienia z dnia 20 marca 2015 r. Pismem z dnia 18 sierpnia 2015 r. S. P. została wezwana do zapłaty należności głównej w kwocie 66.700 zł, odsetek w kwocie 7.650,36 zł, opłaty egzekucyjnej w kwocie 13.393,97 zł, opłaty stałej w kwocie 61,62 zł oraz wydatków gotówkowych w kwocie 1.486,41 zł.

Dowód: zajęcia wierzytelności z dnia 10 lipca 2015 r. – k. 157, 158, wezwanie do zapłaty – k. 169, w aktach Km 241/14 (tom I).

W odpowiedzi na skargę dłużnika na opis i oszacowanie nieruchomości Komornik wniósł o jej oddalenie, wskazując, że zobowiązał biegłego sporządzającego opinię do ustosunkowania się do treści zarzutów. Biegły w treści swojego pisma ustosunkował się do zarzutów dłużnika, uznając je za chybione. Postanowieniem z dnia 2 października 2015 r. Sąd Rejonowy w Świnoujściu oddalił skargę S. R. na opis i oszacowanie nieruchomości z dnia 23 czerwca 2015 r.

Dowód: odpowiedź Komornika – k. 33-38 akt Km 241/14 (tom II), odpowiedź biegłego – k. 40 akt Km 241/14 (tom II), odpis postanowienia z dnia 2 października 2015 r. – k. 41-45 akt Km 241/14 (tom II).

Po ustaleniu powyższych okoliczności Sąd Apelacyjny uznał, że tytuł wykonawczy w postaci aktu notarialnego z dnia 16 listopada 2010 roku, Rep. A numer (...), zaopatrzony w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 21 czerwca 2011 roku w sprawie o sygnaturze akt I Co 740/11, należy pozbawić wykonalności.

Sąd Okręgowy zasadnie wskazał, iż podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowił art. 840 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zawarcie przez strony w dniu 24 września 2012 r. w formie aktu notarialnego umowy o zmianie umowy o podział majątku wspólnego, zmieniającego § 3 umowy o podział majątku wspólnego z dnia 16 listopada 2010 roku stanowi zdarzenie powodujące, że egzekucja na podstawie aktu z dnia 16 listopada 2010 r. nie może być prowadzona.

Przypomnieć należy, że w § 3 umowy o podział majątku wspólnego z dnia 16 listopada 2010 roku powódka S. P. i pozwany J. P. (1) dokonali podziału majątku. Jednocześnie oświadczyli, że powyższy podział majątku wspólnego następuje za spłatą na rzecz J. P. (1) w kwocie 100.000 złotych.

Ponadto powódka S. P. oświadczyła, że:

a/ zobowiązuje się dokonać spłaty kwoty 100.000 złotych na rzecz J. P. (1) w terminie sześciu miesięcy licząc od dnia zawarcia umowy;

b/ zobowiązuje się do spłacania kredytu, wynoszącego na dzień dzisiejszy wraz z oprocentowaniem 200.000 złotych, zabezpieczonego hipoteką kaucyjną, wpisaną w dziale IV księgi wieczystej Kw nr (...)

i co do tych zobowiązań poddała się egzekucji z art. 777 § 1 pkt. 4 k.p.c.

Na wniosek J. P. (1) Sąd Rejonowy w Świnoujściu w dniu 21 czerwca 2011 roku wydał postanowienie w sprawie o sygn. akt I Co 740/11, w którym nadano klauzulę wykonalności § 3 pkt a) aktu notarialnego sporządzonego w dniu 16 listopada 2010 roku przed notariuszem E. K. (1) w Kancelarii Notarialnej w Ś. rep. A nr (...) co do obowiązku zapłaty kwoty 100.000 złotych na rzecz wierzyciela J. P. (1) od dłużniczki S. P..

S. P. i J. P. (1) w dniu 24 września 2012 roku zawarli w formie aktu notarialnego umowę o zmianie umowy o podział majątku wspólnego. S. P. i J. P. (1) w ramach powyższej czynności prawnej oświadczyli, że dokonują zmiany § 3 umowy o podział majątku wspólnego z dnia 16 listopada 2010 roku, w ten sposób, że oświadczenie powódki otrzymało brzmienie:

„ S. P. oświadcza, że:

1/ zobowiązuje się dokonać spłaty kwoty 100.000 złotych na rzecz J. P. (1) w trzech ratach, płatnych w następujący sposób:

a/ pierwsza rata w kwocie 33.300 złotych w terminie do 31 grudnia 2012 roku;

b/ druga rata w kwocie 33.300 złotych w terminie do 31 grudnia 2013 roku;

c/ trzecia rata w kwocie 33.400 złotych w terminie do 31 grudnia 2014 roku;

wraz z ustawowymi odsetkami w razie zwłoki w płatności którejkolwiek z rat, a wszelkie wzajemne rozliczenia z tego tytułu (nadpłata lub niedopłata) zostaną dokonane w dniu spłaty ostatniej raty, tj. do dnia 31 grudnia 2014 roku;

2/ zobowiązuje się do spłacania kredytu, wynoszącego na 16 listopada 2010 roku, tj. na dzień zawarcia umowy o podział majątku wspólnego wraz oprocentowaniem wraz z oprocentowaniem 200.000 złotych, zabezpieczonego hipoteką kaucyjną, wpisaną w dziale IV księgi wieczystej Kw nr (...) (obecnie Kw Nr (...))

i co do tych zobowiązań poddaje się egzekucji z art. 777 § 1 pkt. 4 k.p.c.”

Jednorazowa spłata 100.000 zł została zastąpiona przez spłatę ratalną, która łącznie odpowiadała wysokości pierwotnie określonej spłaty. Umowa z dnia 24 września 2012 r. usuwała z obrotu prawnego postanowienia § 3 umowy z dnia 16 listopada 2010 r. zastępując je nowymi postanowieniami. Nie może się więc ostać tytuł wykonawczy w postaci umowy z dnia 16 listopada 2010 r. opatrzonej klauzulą wykonalności, skoro jego istnienie w obrocie mogłoby doprowadzić do zaspokojenia wynikającego z niego roszczenia, podczas gdy w umowie z dnia 24 września 2012 r. strony zdecydowały się w odmienny sposób określić sposób spłaty i umowa ta, sporządzona w formie aktu notarialnego, została opatrzonej klauzulą wykonalności. W konsekwencji pozwany ma obecnie dwa tytuły wykonawcze do egzekwowania jednego roszczenia i oba może wykorzystać, co zagraża interesowi prawnemu powódki.

Nie ma przy tym znaczenia, że pozwany obecnie egzekwuje roszczenie jedynie na podstawie umowy z dnia 24 września 2012 r. Z ustaleń Sądu Apelacyjnego wynika, że Komornik w pismach kierowanych do powódki oraz w treści zajęć komorniczych powołuje również tytuł wykonawczy, pozbawiony w niniejszym postępowaniu wykonalności. Podkreślić należy, że dłużnik może domagać się pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności, kiedy roszczenie nie może być z jakichś względów egzekwowane. Nie jest przesłanką dopuszczalności powództwa z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. uczynienie przez wierzyciela użytku z wydanego mu tytułu wykonawczego, zatem powódka nie musiała się wstrzymać z wytoczeniem powództwa do momentu rozpoczęcia prowadzenia przez wierzyciela a egzekucji na podstawie tego tytułu. Tym samym zasadny okazał się zarzut naruszenia art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny pozbawił wykonalności w stosunku do powódki akt notarialny z dnia 16 listopada 2010 r. sporządzony w Kancelarii Notarialnej notariusza E. K. (1) (rep. A nr (...)), zaopatrzony w klauzulę wykonalności nadaną postanowieniem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 21 czerwca 2011 r. w sprawie o sygn. I Co 740/11, zmieniając częściowo zaskarżone orzeczenia na podstawie art. 384 § 1 k.p.c.

Pozostałe zarzuty pozwanej w zasadniczej części należało uznać za chybione.

Powódka podniosła szereg zarzutów co do naruszeń procesowych skutkujących błędną oceną dowodów, a w konsekwencji również błędnym ustaleniem stanu faktycznego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego sąd orzekający ma zapewnioną ustawową swobodę w ocenie wiarygodności i mocy dowodów według własnego przekonania powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia się z dowodami. Jeżeli więc z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z zasadami doświadczenia życiowego, to taka ocena dowodów nie narusza art. 233 § 1 k.p.c. i musi się ostać, choćby nawet w równym stopniu, na podstawie tego samego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w powiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może zostać skutecznie podważona (por. wyrok SN z dnia 27 września 2002r. II CKN 817/00).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy prawidłowo dokonał oceny całego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz prawidłowo ustalił stan faktyczny będący podstawą rozstrzygnięcia. W szczególności Sąd Apelacyjny podziela wszelkie ustalenia dotyczące nieskuteczności oświadczenia powódki o odstąpieniu od umowy z dnia 16 listopada 2010 roku oraz skuteczności zawarcia umów z dnia 16 listopada 2010 roku oraz z dnia 24 września 2012 r.

Nadto w ocenie Sądu nie znajduje uzasadnienia zarzut naruszenia art. 207 § 6 k.p.c. poprzez dopuszczenie dowodu z przesłuchania pozwanego. Przesłuchanie pozwanego miało miejsce na rozprawie w dniu 5 listopada 2014 roku. Przeprowadzenie tego dowodu nie spowodowało zwłoki w postępowaniu, a nadto przyczyniło się do ustalenia stanu faktycznego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia. Sąd obowiązany jest dążyć do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, które są sporne (art. 212 k.p.c.). W ocenie Sądu Apelacyjnego dopuszczenie dowodu z przesłuchania pozwanego stanowiło realizację wyżej wymienionego celu postępowania, a odmowa dopuszczenia tego dowodu byłaby nieuzasadniona.

Sąd Apelacyjny w całości podziela stanowisko Sądu Okręgowego co do tego, że nie można było pozbawić wykonalności tytułu egzekucyjnego stanowiącego akt notarialny z dnia 16 listopada 2010 r. opatrzony klauzulą wykonalności na podstawie art. 840 § 1 pkt 1 k.p.c., zgodnie z którym dłużnik przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście.

Powódka w niniejszej sprawie upatrywała możliwości pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w zakwestionowaniu istnienia obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu, tj. obowiązku zapłaty na rzecz pozwanego kwoty 100.000 zł na podstawie aktu notarialnego z dnia 16 listopada 2010 r. na tej podstawie, że skutecznie uchyliła się skutecznie od skutków złożonego w tym akcie oświadczenia woli.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy wyczerpująco opisał przyczyny, dla których nie można uznać, iż powódka uchyliła się od skutków oświadczenia woli złożonego w oświadczeniu z dnia 16 listopada 2010 r. Zdaniem Sądu Apelacyjnego czynność ta była ważna i skuteczna, albowiem powódka nie zdołała dowieść, że składając przedmiotowe oświadczenie działała pod wpływem błędu.

Sąd Apelacyjny nie widząc potrzeby powielania argumentacji Sądu Okręgowego w tym zakresie, podkreśla jedynie, że sekwencja zdarzeń w postaci zawarcia umowy z dnia 16 listopada 2010 r., złożenia oświadczenia o uchyleniu się od skutków złożonego pod wpływem błędu oświadczenia woli, a następnie zawarcia umowy w przedmiocie zmiany umowy z dnia 16 listopada 2010 r. prowadzi do wniosku, że powódka sama musiała być przekonana o nieskuteczności swojego oświadczenia o uchyleniu się od skutków złożonego pod wpływem błędu oświadczenia woli. Trudno bowiem, przyjąć, że strony zawierały umowę w przedmiocie zmiany postanowień umowy nieważnej.

Tym samym Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszeń przepisów prawa materialnego w postaci art. 1045 k.c. w zw. z art. 46 k.r.o., dokonując oceny oświadczenia powódki o uchyleniu się od skutków czynności prawnej.

Rację ma skarżąca podnosząc, że druga umowa nie ma bytu niezależnego od pierwszej z umów, niemniej zarzut ten pozostaje bez znaczenia w kontekście tego, że Sąd Apelacyjny, podobnie jak Sąd Okręgowy nie ma wątpliwości, że pierwsza z umów została zawarta w sposób ważny i skuteczny, a przynajmniej powódka nie udowodniła okoliczności przeciwnych, co było konieczne dla podniesionych przez nią okoliczności. Możliwe więc było więc jej zmodyfikowanie umową z dnia 24 września 2012 r. W konsekwencji i umowa z dnia 24 września 2012 r. była ważna i skuteczna, albowiem wbrew twierdzeniom powódki nie odpadła czynność, którą umowa ta modyfikowała i z którą była nierozzerwalnie związana.

Odnosząc się do wniosku powódki o pozbawienie wykonalności aktu notarialnego sporządzonego w dniu 24 września 2012 r., Rep. A nr (...) opatrzonego klauzulą wykonalności na podstawie postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności z dnia 25 lutego 2014 r. należy wskazać, że wobec ustalenia, że umowa z dnia 16 listopada 2010 r. była ważna i skuteczna, ważna i skuteczna jest również umowa z dnia 24 września 2012 r. Powódka nie złożyła oświadczenia o uchyleniu się od jej skutków, nie było więc podstaw do uznania zasadności kwestionowania przez powódkę obowiązku z niej wynikającego.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację w pozostałym zakresie.

O kosztach postępowania w I instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. Zgodnie z art. 100 zd. 1 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone.

Na skutek uwzględnienia apelacji wyrok Sądu I instancji został zmieniony w ten sposób, że uwzględnia jedno z dwóch roszczeń dochodzonych pozwem. Powódka więc wygrała w połowie to postępowanie, a w połowie je przegrała.

Podobnie w postępowaniu apelacyjnym, powódka wniosła o pozbawienie wykonalności dwóch tytułów egzekucyjnych, Sąd Apelacyjny uwzględnił jedno z żądań, a pozostałym zakresie apelację oddalił. Apelująca wygrała więc również w połowie postępowanie apelacyjne, natomiast w połowie wygrał je pozwany.

Mając na uwadze, że na koszty procesu poniesione przez obie strony złożyły się koszty zastępstwa procesowego, albowiem powódka była zwolniona od kosztów sądowych w zakresie opłaty od pozwu oraz opłaty od apelacji, Sąd wzajemnie zniósł między stronami koszty postępowania przed Sądem I instancji oraz koszty postępowania apelacyjnego.